

„A *Hirdetek nektek nagy örömet* a karácsony dicsőségének újbóli felfedezését hozza elérhető közelségbe számunkra. Micsoda megkönnyebbülés az olyan elfoglalt embereknek, mint amilyenek mindannyian vagyunk, hogy az adventi időszakban minden nap leülhetünk tíz percre, és elgondolkodhatunk Jézusról, a mi Megváltónkról – és megpihenhetünk, örülhetünk, újjáéledhetünk!”

Ray Ortlund, lelkészek lelkipásztora
Immanuel Gyülekezet, Nashville, Tennessee

„Hogyan élhetjük meg az adventet úgy, hogy az december 25-e után is hasznára váljon a lelkünknek? Úgy, hogy meglátjuk és gyönyörködünk Isten dicsőségében, ami megjelent a megtestesült Krisztusban, aki a Megváltód, az Urad, a testvéred és a barátod. John Piper *Hirdetek nektek nagy örömet* című könyve a karácsony jó hírének felfedezésére kalauzol, és arra hív, hogy csatlakozzunk hozzá a csodálatban, az áhítatban és az ünnepi jókedvet felülmúló örömben. Ez a könyv az örökké tartó örömről szól, és Piper megmutatja, hogy hol található: Jézus Krisztusban.”

J. A. Medders, az *Alázatos kálvinizmus* szerzője
lelkipásztor, Risen Church, Houston, Texas

„Lehet, hogy rövidek ezek az adventi áhítatok John Piper tollából, de megtalálod bennük azt a mélységet és gondolati gazdagságot, amelyről Piper jól ismert. Örömteli áhítattal kézen fog minket, és a megtestesülés belső szentélyébe vezet. Miközben megállunk a kezdőpontnál, a Betlehemben értünk született Fiú mellett, felkészülünk arra, hogy még inkább értékeljük a Golgotán megkínzott alakjában megjelenő szeretet kiadását. Ha azt akarod, hogy a karácsonyi időszakod szellemileg gazdagodjon, itasd át e könyv gondolataival!”

Conrad Mbewe, lelkész
Kabwata Baptista Gyülekezet, Lusaka, Zambia

„A Jézusról szóló igazság kincsesládája! Ezekben a rövid, megrendítő áhítatokban John Piper újra és újra felemeli a tekintetünket, hogy úgy lássuk a karácsonyt, ahogyan azt valóban látnunk kell – mint nagyszerű örömhírt számodra és számomra. Ez a könyv meghívás arra, hogy megismerjük a megtestesült Fiút, akit az Atya a Szent Szellem által küldött.”

Abigail Dodds, az *(A)tipikus nő*:
Szabad, teljes és elhívott Krisztusban szerzője

Hirdetek nektek nagy örömet

Hirdetek nektek nagy örömet

25 áhítatos adventi olvasmány

John Piper

EVANGÉLIUMI KIADÓ

A könyv eredeti címe és kiadója:

Good News of Great Joy: 25 Devotional Readings for Advent

Published by Crossway

a publishing ministry of Good News Publishers

Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement

with Crossway.

All rights reserved.

Copyright © 2021 by Desiring God Foundation

A másként nem jelölt bibliai idézetek a Magyar Bibliatársulat (Bibliatanács, MBT) megbízásából 1975-ben kiadott, majd 1990-ben javított bibliafordításból valók. Ehhez igazítottuk az igehelyek versszámozását, mely helyenként eltér az angol számozástól.

ISBN 978-615-6209-25-2

Magyar kiadás: Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

1066 Budapest, Ó utca 16.

www.evangeliumikiado.hu

Felelős szerkesztő: Vohmann Péter és Lemperger Róbert

Tördelés: K. Ör Erzsébet

Készült: *fotogolb[®]Nyomda* 2021/061, Budapest

Felelős vezető: Borvető Béla

Tartalom

Előszó 9

Bevezetés: Mi Jézus kívánsága idén karácsonykor? 15

1. nap	Útkészítés	21
2. nap	Mária fenséges Istene	25
3. nap	A régóta várt meglátogatás	29
4. nap	Isten kis embereiért	33
5. nap	Nincs letérés a Golgotához vezető útról	37
6. nap	Békesség az Istennek tetsző emberek között	41
7. nap	A bölcsék Messiása	45
8. nap	Betlehem természetfölötti csillaga	49
9. nap	Kétféle ellenállás Jézussal szemben	55
10. nap	Arany, tömjén és mirha	59
11. nap	Miért jött Jézus?	63
12. nap	Az árnyékok helyettesítése	69

13. nap	Itt a végső valóság	73
14. nap	Valóságossá teszi népe számára	77
15. nap	Élet és halál karácsonykor	81
16. nap	Isten legsikeresebb „kudarca”	85
17. nap	Az elképzelhető legnagyobb szabadítás	89
18. nap	A misszió karácsonyi mintája	93
19. nap	A karácsony a szabadságért van	97
20. nap	Karácsonyi szolidaritás	101
21. nap	Az Öregkorú születése	105
22. nap	Hogy higgyétek	109
23. nap	Isten leírhatatlan ajándéka	115
24. nap	Két karácsonyi cél	119
25. nap	Három karácsonyi ajándék	123
Zárszó	Kedvenc karácsonyi igeszakaszom	129
Függelék	Az ószövetségi árnyékok és Krisztus eljövetele	135

Előszó

Az advent Jézus imádatára irányul. Mi, a Desiring God munkatársai így tekintünk rá.

Az advent a türelmes és reményteljes várakozás, önvizsgálat és karácsonyt megelőző napok számolásának évenként ismétlődő időszaka, melyet sok gyülekezet, keresztyén család és Jézus egyéni követője megünnepel. A Biblia nem írja elő az advent megtartását. Szabadon választható ez – az egyház története során kialakult hagyomány, mely a karácsonyra való felkészülés időszaka. Sokan, mi magunk is szellemi kihívást jelentő, örömteli és hasznos dolognak találjuk az advent megtartását.

A magyar advent szó a latin *adventus* szóból származik, amely „eljövetelt” jelent. Ez az időszak elsősorban Jézus első eljövetelét állítja középpontba, melyre két évezrede került sor. Ám Jézus második eljövetele is megjelenik benne, ahogy azt az „Örvendj világ” kezdetű népszerű karácsonyi ének is egyértelművé teszi:

Nem lesz több bűn és fájdalom,
 Nem lesz több rút tövis.
 Jöjj, áldásod hadd áradjon,
 Az átok megszűnik.¹

Azért imádkozunk, hogy ez a kis áhítatos könyv segítsen az olvasónak abban, hogy adventi időszakának Jézus legyen a középpontja és a legnagyobb kincse. A gyertyagyújtásnak és az adventi kalendáriumban lévő apró édességeknek is megvan a helyük a sok decemberi futkosás és láрма közepe. Mi azonban mindenekelőtt Jézus imádatát szeretnénk hangsúlyozni.

Így ezeknek az adventi olvasmányoknak a témája a következő is lehetne: „Ó, jöjjetek, imádjuk”.² Ezek az elmélkedések egytől egyig az Úr Krisztus imádatáról szólnak, melyekben felidéződik az „Ó, jöjj, ó, jöjj Immánuel” vagy a „Halld az angyalujjongást” kezdetű ének egy-egy részlete.³ És természetesen felbukkannak a napkeleti bölcsek is. De a központi alak Jézus – a Betlehemben megszületett gyermek, a bepólyálva jászolba fektetett Istenember, akit az

1 Isaac Watts, „Joy to the World”, 1719.

2 John Francis Wade, „O Come, All Ye Faithful” (Ó, jöjjetek, hívek), 1751.

3 John Mason Neale (ford.), „O Come, O Come, Emmanuel”, 1861; Charles Wesley, „Hark! The Herald Angels Sing”, 1739.

Atya azért küldött, hogy meghaljon a Golgotán az övéiért és feltámadjon.

A bevezetést advent előtt (vagy bármikor advent során) olvassuk el. A zárszót elolvashatjuk kiegészítő olvasmányként karácsony napján (vagy előtte bármikor, különösen ha kíváncsiak vagyunk John Piper kedvenc karácsonyi igeszakaszára). Az ószövetségi árnyékokról és Krisztus eljöveteléről szóló függelék a 12. napi elmélkedéshez kapcsolódik.

Bárcsak kedves lenne Isten előtt a Jézus iránti imádatunk elmélyítése és örömtelivé tétele ebben az adventi időszakban!

David Mathis
Desiring God
főszerkesztője

Mi Jézus kívánsága idén karácsonykor?

Mi Jézus kívánsága idén karácsonykor? A választ imádságaiban láthatjuk. Mire kéri Istent? Leghosszabb imádsága a János 17-ben olvasható. Vágyának tetőpontja a 24. versben szerepel.

A világ összes érdemtelen bűnöse között ott vannak azok, akiket Isten Jézusnak „adott”. Ők azok, akiket Isten a Fiúhoz vonz (János 6,44.65). Ők a *keresztyének* – azok az emberek, akik *befogadták* Jézust mint a megfeszített és feltámadt Megváltót és Urat és az életük Kincsét (János 1,12; 3,17; 6,35; 10,11.17-18; 20,28). Jézus azt mondja, hogy szeretné, ha ők Vele lennének.

Néha azt halljuk egyesektől, hogy Isten azért teremtette az embert, mert magányos volt. Ezért így beszélnek: „Isten azért teremtett minket, hogy *Vele* legyünk.” Vajon Jézus egyetért ezzel? Csakugyan kijelenti: azt akarja, hogy Vele

legyünk! Igen, de miért? Figyeljük meg az igevers második részét! Miért akarja Jézus, hogy Vele legyünk?

...hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet [Te, Atyám] nekem adtál, mert szerettél engem már a világ kezdete előtt.

Furcsa volna, ha így fejezné ki a magányosságát. „Azt akarom, hogy velem legyenek, hogy lássák a dicsőségemet.” Valójában ez nem az Ő magányosságát fejezi ki; Ő itt nem a *saját* magányosságával törődik, hanem azzal, hogy betöltse a *mi* vágyunkat.

Jézus nem magányos. Ő, az Atya és a Szent Szellem teljes egységet alkot a Szentháromság közösségében. Mi éhezünk valamire, és nem Ő. Jézusnak az a karácsonyi kívánsága, hogy átéljük azt, amire valójában teremtetünk – az Ő dicsőségének meglátását és csodálását.

Ó, bárcsak Isten a lelkünkbe vésné ezt! Jézus arra teremtetett minket (János 1,3), hogy lássuk az Ő dicsőségét.

Jézus közvetlenül a kereszthalála előtt az Atya elé tárja legmélyebb vágyait: „Atyám, azt *akarom* [kívánom!], hogy... ott legyenek velem, ahol én vagyok, *hogy lássák az én dicsőségemet.*”

Ez azonban csak a fele annak, amit Jézus az imádságának ebben a végső, tetőpontot jelentő verseiben akar. Az imént

azt mondtam, hogy valójában az Ő dicsőségének látására és ízelelésére, élvezetére⁴ teremttünk. Vajon azt akarja, hogy ne csak lássuk a dicsőségét, hanem ízelegessük, élvezzük, gyönyörködjünk benne, nagyra becsüljük, szeressük? Figyeljük meg a 26. verset, amely a legutolsó igevers:

És megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, *hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen*, és én is öbennük.

Ez az imádság vége. Mi Jézus végső célja számunkra? Nem csupán az, hogy lássuk az Ő dicsőségét, hanem hogy ugyanazzal a szeretettel szeressük Őt, amellyel Őt szereti az Atya: „hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted [Te, Atyám], bennük legyen”.

Jézus vágya és célja az, hogy lássuk az Ő dicsőségét, és ugyanazzal a szeretettel tudjuk szeretni, amit látunk, mint amellyel az Atya szereti a Fiút. S ezt nem úgy érti, hogy csupán *utánozzuk* az Atya Fiú iránti szeretetét, hanem úgy, hogy maga az Atya szeretete váljon a Fiú iránti szeretetünké – hogy az Atya Fiú iránti szeretetével szeressük a Fiút. Ezt

4 A szerző az angol savor szót használja, melynek jelentései: „ízlelget, élvez” (vö. Zsolt 34,8 [Egyszerű ford.]). Lásd még Piper Seeing and Savoring Jesus Christ (Lásd és csodáld Jézus Krisztust [KIA, 2006, 2017]) c. könyvét – a ford.

valósítja meg életünkben és adja nekünk a Szellem: az Atya szeretetét a Fiú iránt a Szellem által.

Jézus leginkább arra vágyik karácsonykor, hogy a választottai összegyűljenek, és megkapják azt, amire *ők* vágnak a legjobban – hogy *lássák* az Ő dicsőségét, és ugyanúgy *élvezzék* azt, ahogy az Atya örül a Fiúnak.

Idén karácsonykor az a legnagyobb vágyam, hogy az olvasókkal (és sok más emberrel) együtt lássuk Krisztust egész teljességében, és együttesen olyan szeretettel tudjuk szeretni azt, amit látunk, amely messze meghaladja lagymatag emberi képességeinket. Ez a célunk ezekkel az adventi áhítatokkal. Szeretnénk együtt látni és örvendezni ennek a Jézusnak, akinek első eljövételét ünnepeljük, s akinek második eljövételét várjuk.

Ezért imádkozik így Jézus velünk kapcsolatban idén karácsonykor: „Atyám, mutasd meg nekik a dicsőségemet, és add nekik ugyanazt a bennem való gyönyörködést, amellyel Te gyönyörködsz bennem.” Ó, bárcsak Isten szemével *lát-nánk* Krisztust, és Isten szívével *gyönyörködnénk* Benne. Ez a menny lényege. Ezért jött Krisztus, hogy a bűnösöknek megvegye ezt az ajándékot helyettünk elszenvedett halála árán.

Útkészítés

Amit Keresztelő János jelentett Izráel számára, azt jelentheti számunkra az advent. Ne hagyjuk, hogy a karácsony felkészületlenül találjon minket! Pontosabban, *szellemileg* felkészületlenül. A karácsony öröme és hatása sokkal erőteljesebb, ha fel vagyunk készülve!

A felkészülés érdekében először is elmélkedjünk azon a tényen, hogy szükségünk van *Üdvözítőre!* A karácsony előbb vád, és csak azután öröm. „*Üdvözítő* született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában” (Lukács 2,11). Ha nincs szükségünk Üdvözítőre, akkor nincs szükségünk a karácsonyra. A karácsony nem éri el valódi célját, amíg mélyen át nem érezzük, hogy Üdvözítőre van szükségünk. Hadd segítsenek ezek a rövid adventi elmélkedések abban, hogy édes-keserű módon tudatára ébredünk, mennyire rászorulunk az Üdvözítőre.

Másodszor, tartsunk józan önvizsgálatot! Az advent úgy viszonyul a karácsonyhoz, mint a nagyböjt a húsvéhoz. „Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” (Zsoltárok 139,23-24) Minden szív *készítsen helyet Neki...* lelki nagytakarítás révén.

Harmadszor, építsünk be az otthonunkba Isten-központú várakozást és izgalmat – különösen a gyerekek számára! Ha lelkesít minket a karácsony, őket is lelkesíteni fogja. Ha csak anyagi dolgokkal tudjuk izgalmassá tenni a karácsonyt, hogyan tesznek majd szert a gyerekek az Isten utáni szomjúságra? Erőltessük meg a képzeletünket, hogy a Király érkezésének csodáját láthatóvá tegyük a gyermekek számára!

Negyedszer, töltsünk sok időt a Szentírással, és tanuljuk meg kívülről a kiemelkedő igeszakaszokat! „Nem olyan-e az én Igém, mint a tűz? – így szól az ÚR” (Jeremiás 23,29)! Gyűljünk e tűz köré ebben az adventi időszakban! A tűz meleget ad. A kegyelem színes szikráit szórja. Ezernyi sérülést begyógyít. Megvilágítja a sötét éjszakákat.

Mária fenséges Istene

Mária imádságában világosan látja Isten hatalmas szándékát: a Teremtő megváltoztatni készül az egész emberi történelem menetét; mert kezdődik minden idők legfontosabb három évtizede.

És hol van ez alatt Isten? Két ismeretlen, egyszerű aszszonnyal foglalkozik – az egyik öreg és meddő (Erzsébet), a másik fiatal és szűz (Mária). Máriát annyira megindítja ez a megalázottakat szerető Istenről szóló látomás, hogy ének fakad ajkán – az az ének, amelyet ma a „Magnificat” néven ismerünk.

Lukács beszámolójában Mária és Erzsébet csodálatos női alakok. Lukácsnak minden bizonnyal nagyon tetszik ezeknek az asszonyoknak a hite. Úgy tűnik, a fenséges Istenüknek engedelmeskedő Erzsébet és Mária szerény és vidám alázata gyakorolja rá a legnagyobb hatást, és erre akarja felhívni evangéliumának nemes olvasója, Teofilus figyelmét.

Erzsébet így szól (Lukács 1,43): „Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám?” Mária pedig azt mondja (Lukács 1,48): „...rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára”.

Csak az Erzsébethez és Máriához hasonló emberek lelke magasztalhatja igazán az Urat – olyan embereké, akik elismerik megalázottságukat, és akiket lenyűgöz a fenséges Isten leereszkedése.

A régóta várt látogatás

Figyeljünk meg két feltűnő dolgot Zakariásnak, Erzsébet férjének a Lukács 1,68-71-ben följegyzett szavai között!

Először is, kilenc hónappal korábban Zakariás nem hitte el, hogy a felesége gyermeket fog szülni. Most a Szent Szellemmel megtelve már annyira meg van győződve Istennek a közelgő Messiás általi megváltó munkájáról, hogy múlt időben fogalmaz: Isten „meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki”. A hívő gondolkodás számára Isten megígért tette olyan, mintha már megtörtént volna. Zakariás megtanulta komolyan venni Isten szavát, és így figyelemre méltó bizonyossága van: Isten „meglátogatta..., és váltságot szerzett” (Lukács 1,68)!

Másodszor, Jézus, a Messiás eljövetele azt jelenti, hogy Isten meglátogatta világunkat: *Izráel Istene* látogatta meg népét és szerzett neki váltságot. A zsidó nép évszázadokig sóvárgott abban a hitben, hogy Isten visszavonult: megszűnt

a próféta-ság szelleme, és Róma kezébe esett Izráel. Eközben az istenfélők Izráelben mind arra vártak, hogy Isten meglátogatja őket. Lukács elmondja, hogy egy másik idős ember, a kegyes Simeon „várta Izráel vigasztalását” (Lukács 2,25). Az imádkozó Anna is „várta Jeruzsálem megváltását” (Lukács 2,38).

A nagy várakozás napjai voltak ezek. Most sor kerül Isten régóta várt látogatására – s Ő oly módon jött el, amire senki nem számított.

Isten kis embereiért

Gondoltunk-e már valaha arra, milyen bámulatos, hogy Isten előre elrendelte, hogy Betlehemben szülessen meg a Messiás (amint a Miquéás 5,1 prófécijában szerepel)? S ámulunk-e azon, hogy Ő úgy rendezte el, hogy amikor eljött az idő, a Messiás anyja és törvényes apja nem Betlehemben élt, hanem Názáretben, s annak érdekében, hogy Isten betöltse előre kijelentett szavát, és azon az első karácsonyon Betlehembe juttasson két ismeretlen, jelentéktelen kis embert, Augustus császár szívébe helyezte a szándékot, hogy összeírassa az egész római világot, mindenkit a maga városában? Egy egész világgra kiterjedő rendelet annak érdekében, hogy két ember 110 kilométerrel odébb mozdítson!

Éreztük-e már kicsinek és jelentéktelennek magunkat a hétmilliárd lakosú világban, ahol minden hír nagyszabású politikai, gazdasági és társadalmi fejleményekről, valamint globális jelentőségű, sok hatalommal és befolyással bíró,

kiemelkedő emberekről szól? Ha igen (mint ahogy én is), ne hagyjuk, hogy ez elcsüggyessen vagy elszomorítson minket. A Szentírás ugyanis azzal a hallgatólágos feltevással él, hogy Isten irányítja az összes nagypolitikai erőt és az összes hatalmas ipari komplexumot, mégpedig nem önmaguk miatt, hanem Isten kis emberei miatt – Mária és József miatt, akiknek Názáretből Betlehembe kellett menniük. Isten megmozgat egy birodalmat azért, hogy teljesítse ígérését, és megáldja gyermekeit.

Ne gondoljuk, hogy az Úr keze megrövidült, ha a magunk kis tapasztalati világában nehézséggel találkozunk! Ő nem a gazdagságunkat vagy hírnevünket értékeli, hanem a szentségünket. Ennek érdekében irányítja az egész világot. Amint a Példabeszédek 21,1 mondja: „Olyan az ÚR kezében a király szíve, mint a patak vize: arra vezeti, amerre akarja.” Ő mindig arra vezeti, amerre az övéire vonatkozó üdvöztető, megszentelő és örök céljai kívánják.

Ő a kis emberek nagy Istene, akiknek nagy okuk van az örömré, mert a világ összes királya, elnöke, vezetője, kancellárja és főnöke – tudtán kívül – a mi mennyei Atyánk szuverén rendelkezéseit követi, hogy mi, a gyermekei az Ő Fia, Jézus Krisztus képére formálódjunk át – és azután bemenjünk az Ő örök dicsőségébe.

Nincs letérés a Golgotához vezető útról

Azt gondolnánk, hogy ha Isten képes úgy irányítani a világot, hogy egy egész birodalomra kiterjedő népszavazás segítségével vezeti el Betlehembe Máriát és Józsefet, akkor bizonyára tudott volna szállásról is gondoskodni számukra.

Igen, megtehetette volna. Kétségtelenül meg tudta volna tenni! Sőt Jézus születhetett volna tehetős családba. A pusztában kenyérré változtathatta volna a követ. A Gecsemáné-kertben segítségül hívhatott volna tízezer angyalt. Leszállhatott volna a keresztről, megmentve magát. Valójában nem az a kérdés, mit tehetett volna meg Isten, hanem az, hogy mit *akart* megtenni.

Isten akarata az volt, hogy bár Krisztus gazdag volt, szegénynyé legyen értünk. Miattunk volt foglalt Betlehem összes kiadó szállása. Ő „szegénnyé lett *értetek*” (2Korintus 8,9).

Isten a gyermekei érdekében irányít mindent – még a szállodai szobákat és a rendelkezésre álló szálláshelyeket is. A Golgotához vezető út Betlehemben egy „Foglalt” jelzéssel kezdődik, majd Jeruzsálemben a kereszt leköpesével és gúnyolásával ér véget.

Ne feledjük, hogy Jézus azt mondta: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, [és] vegye fel naponként a keresztjét” (Lukács 9,23).

Mellé szegődünk a Golgotához vezető úton, és halljuk, amint így szól: „Emlékezzetek arra az ígére, amelyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak” (János 15,20).

Aki lelkesen kiáltja: „Követlek, akárhova még”, annak Jézus azt feleli: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania” (Lukács 9,57-58).

Igen, Isten gondoskodhatott volna róla, hogy Jézusnak jusson egy szoba a születésekor, de így letért volna a Golgotához vezető útról.

Békesség az Istennek tetsző emberek között

Békesség, de kiknek? Az angyal dicsérete kissé kijózanító. Békesség azok között, akiken az Ő jóindulata nyugszik. Békesség a Neki tetsző emberek között. De hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni (Zsidók 11,6). A karácsony tehát nem mindenkinek hoz békességet.

„Az ítélet pedig azt jelenti – mondta Jézus –, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak” (János 3,19). Vagy ahogy az idős Simeon mondta, amikor meglátta a gyermek Jézust: „Íme, Ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak..., hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata” (Lukács 2,34-35). Ó, hányan vannak, akik egy zord és hűvös karácsonyon szétekintenek, és csupán ennyit látnak – egy jelet, amelynek ellen kell állni.

„Saját világába jött, és az övéi nem fogadták be Őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik *hisznek* az Ő nevében” (János 1,11-12). Jézus csak a tanítványainak mondta: „Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen” (János 14,27).

Azok az emberek élvezik Isten minden értelmet meghaladó békességét, akik mindenkor imádságban és könyörgésben Isten elé terjesztik kéréseiket (Filippi 4,6-7).

Az Isten békességének kincsesládáját nyitó kulcs az Isten ígéreteibe vetett hit. Ezért kéri Pál imádságban: „A reménység Istene pedig töltsön be titeket *a hitben* teljes örömmel és békességgel” (Róma 15,13). Amikor *valóban* bízunk Isten ígéreteiben, valamint öröm, békesség és szeretet van az életünkben, akkor Isten megdicsőül.

Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség az Istennek tetsző emberek között! Mindenkinnek – minden nemzetből, nyelvből, törzsből és népből valónak –, aki hisz.

A bölcsek Messiása

Máté Lukácstól eltérően nem szól az istállóban fekvő Jézust fölkereső pásztorokról. Azonnal arra összpontosítja a figyelmet, hogy keletről idegenek – pogányok, nem zsidók – jönnek Jézust imádni.

Máté tehát az evangéliuma elején és végén úgy mutatja be Jézust, mint aki minden nép egyetemes Messiása, nemcsak a zsidóké.

Jézus első imádói itt udvari mágusok, csillagászok vagy bölcsek, akik nem Izráelből valók, hanem keletről – talán Babilonból. Pogányok voltak, vagyis az Ószövetség szertartási törvényei szerint tisztátalanok.

Máté evangéliumának végén Jézus utolsó szavai a következők: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet” (Máté 28,18-19).

Ez nemcsak lehetővé tette, hogy mi, pogányok örvendezzünk a Messiásnak, hanem annak további bizonyítékeként is szolgált, hogy Ő a Messiás. Az egyik ismétlődő prófécia szerint a népek és királyok valóban eljönnek Hozzá mint a világ urához. Az Ézsaiás 60,3 így szól:

Világosságodhoz népek jönnek,
és királyok a rád ragyogó fényhez.

Máté tehát újabb bizonyítékot ad arra, hogy Jézus a Messiás, és arra is rámutat, hogy Ő nemcsak Izráel, hanem minden nép számára Messiás – király és az ígéretek beteljesítője.

Betlehem természetfölötti csillaga

A Biblia újra meg újra felkelti kíváncsiságunkat azzal, hogy miként történtek meg bizonyos dolgok. Hogyan vezette keletről Jeruzsálembe a bölcseket a csillag?

Nem azt olvassuk, hogy Jeruzsálembe menet vezette őket vagy előttük ment, hanem csak azt, hogy keleten láttak egy csillagot (Máté 2,2), és Jeruzsálembe jöttek. Vajon hogyan ment előttük az a csillag a Jeruzsálemtől Betlehembe vezető rövid, 8 kilométeres úton, ahogy azt a Máté 2,9-ben olvassuk? És hogyan „állt meg a fölött a hely fölött, ahol a gyermek volt”?

A válasz az, hogy nem tudjuk. Sokféleképpen próbálják megmagyarázni a jelenséget, pl. bolygók együttállása, üstökösök, szupernovák vagy csodálatos fények révén. De valójában nem tudjuk. És arra szeretném biztatni az olvasót, hogy ne kötődjön – ne ragaszkodjon túlságosan – olyan

elméletekhez, amelyek végső soron csak találgatnak, és nagyon kevés szellemi jelentőséggel bírnak.

Az olvasó figyelmeztetése érdekében megkockáztatok egy általánosítást: akik igen sokat foglalkoznak efféle dolgokkal – pl. hogyan működött a csillag, hogyan vált ketté a Vörös-tenger, hogyan hullott manna, hogyan maradt életben Jónás a halban, és hogyan válik vérré a hold –, azok általában olyan emberek, akik a jelentéktelen dolgokra összpontosítják figyelmüket. Nem látni náluk, hogy mélyen szeretnék az evangélium nagy, központi igazságait: Isten szentségét, a bűn rútságát, az ember reménytelenségét, Krisztus halálát, az egyedül hit általi megigazulást, a Szellem megszentelő munkáját, Krisztus visszatérésének dicsőségét és az utolsó ítéletet. Mintha mindig mellékvágányra vinnék az embert valamilyen mellékes dolgot tárgyaló új cikkel vagy könyvvel, amelyért nagyon lelkesednek. Nemigen örülnek a nagy, központi valóságoknak.

Ám a szóban forgó csillagot illetően egyértelmű, hogy olyat tesz, amit nem tudna megtenni magától: bölcseket vezet Isten Fiához, hogy imádják Őt.

A bibliai gondolkodásban csakis egyvalaki állhat a csillagok e viselkedése mögött: maga Isten.

A tanulság tehát világos: Isten idegeneket vezet Krisztushoz, hogy imádják Őt. S ennek érdekében globális – sőt valószínűleg egyetemes – befolyást és hatalmat gyakorol.

Lukács bemutatja, hogy Isten az egész Római Birodalmat befolyásolja, s így a népszámlálás épp a megfelelő időben érkezik ahhoz, hogy egy jelentéktelen szűz Betlehembe kerüljön, a születésével beteljesítve a próféciát. Máté pedig bemutatja, hogy Isten az ég csillagait befolyásolva vezet Betlehembe egy maroknyi idegent, hogy imádhassák a Fiút.

Ez Isten terve. Ő cselekedett akkor, és cselekszik ma is. Az a célja, hogy a népek – az összes nép (Máté 24,14) – imádják a Fiát.

Ez Isten akarata az összes munkatársunkra, osztálytársunkra, szomszédunkra és rokonunkra nézve. Amint a János 4,23-ban olvassuk: „az Atya... ilyen imádókat keres magának.”

Máté evangéliumának elején még így áll a dolog: „jöjjetek, lássátok”. Ám a végén már más a helyzet: „menjetek, mondjátok el”. A bölcsek eljöttek és meglátták. A mi feladatunk elmenni és elmondani.

De van, ami nem változott: Isten célja és hatalma, mellyel összegyűjti a népeket, hogy imádják a Fiát. A világ létezésének célja Krisztus magasztalása minden nép buzgó imádata révén.

Kétféle ellenállás Jézussal szemben

Jézus nyugtalanítja azokat az embereket, akik nem akarják imádni Őt, és azokat, akik tartanak Tőle. Máté ezt valószínűleg nem tartja lényegi mondanivalónak, de a történet folytatása szempontjából elkerülhetetlen következtetés.

Ebben a történetben kétféle embertípus szerepel, amelyik nem akarja imádni Jézust.

Az első csoporthoz azok tartoznak, akik egyszerűen nem foglalkoznak Jézussal. Számukra Ő egyszerűen egy senki. Ezt a csoportot képviselik Jézus életének elején a főpapok és az írástudók. A Máté 2,4-ben azt olvassuk: „[Heródes] összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak.” Miután azonban megtudták a választ, folytatták tovább életüket, mintha mi sem történt volna. A hatalmas jelen-

tömegű események fényében elképesztő a vezetők leplezetlen hallgatása és tétlensége.

Figyeljük meg, hogy a Máté 2,3 szerint „Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet.” Más szóval elterjedt a hír, hogy egyesek szerint megszületett a Messiás. A főpapok tétlensége megdöbbenítő: vajon miért nem tartanak a bölcsékkel? Nem érdekli őket a dolog. Valószínűleg nem lelkesednek azért, hogy megtalálják Isten Fiát, és imádják Őt.

A Jézust imádni nem akaró emberek második fajtájához azok tartoznak, akik erősen fenyegetve érzik magukat Tőle. Ilyen a történetben Heródes, aki nagyon fél – olyannyira, hogy mesterkedik, hazudik, majd tömeggyilkosságot követ el, csak hogy megszabaduljon Jézustól.

Tehát ma ez a kétféle ellenállás vár Krisztusra és imádóira: a közöny és az ellenségesség. Nagyon remélem, hogy az olvasó az ellenállók egyik csoportjához sem tartozik.

Ha pedig keresztyének vagyunk, idén karácsonykor gondolkodjunk el azon, mit jelent – mibe kerül – imádni és követni ezt a Messiást.

Arany, tömjén és mirha

Isten nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből (Cselekedetek 17,25). A bölcsek nem segítségként vagy a szükségletek betöltése érdekében adták ajándékaikat. Egy királynak szégyenére válna, ha rászorulna külföldi látogatók királyi segélycsomagjára.

Nem is a megvesztegetés a céljuk ezeknek az ajándékoknak. Az 5Mózes 10,17 szerint Istent nem lehet megvesztegetni. Mit jelentenek hát ezek az ajándékok? Hogyan fejezik ki az imádatot?

A gazdag és különleges embereknek adott ajándékok az ajándékozónak azt a vágyát ábrázolják, hogy megmutassa, mennyire csodálatos az illető. Krisztusnak ajándékokat adni bizonyos értelemben olyan, mint a böjtölés – lemondunk valamiről, hogy megmutassuk: Krisztus értékesebb, mint az, amit nélkülözünk.

Amikor ilyen ajándékot adunk Krisztusnak, akkor tulajdonképpen azt mondjuk: „Az öröm, melyre töreksem [figyel]ük meg a Máté 2,10-et! „Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük”], nem annak reményéből fakad, hogy Veled üzletet kötve vagy alkudozva meggazdagodom. Nem a *javaidért* jöttem Hozzád, hanem *Önmagadért*. S most azzal mutatom meg ezt a vágyamat, hogy lemondok *javakról* annak reményében, hogy jobban gyönyörködhessek Benned. Amikor Neked adom azt, amire nincs szükséged, és amit élvezhetnék, akkor őszintebben és egyenesebben jelentem ki: »Te vagy a kincsem, nem ezek a dolgok.«”

Úgy látom ezt jelenti arannyal, tömjénnel és mirhával imádni Istent – vagy bármi mással, amit eszünkbe jut Istennek felajánlani.

Bárcsak Isten vágyakozást keltene bennünk Krisztus után! Bárcsak szívből mondhatnánk: „Úr Jézus, Te vagy a Messiás, Izráel Királya. Minden nép eljön majd, és leborul Előtted. Isten megmozgatja a világot annak érdekében, hogy imádjanak Téged. Ezért bármilyen ellenvetéssel találkozok is, örömmel Neked tulajdonítom a hatalmat és a méltóságot, s hozom ajándékaimat annak jeléül, hogy egyedül Te elégítheted meg a szívemet.”

Miért jött Jézus?

Azt hiszem, a Zsidók 2,14-15 a kedvenc adventi igeszakaszom, mert nem ismerek más igét, amely ilyen világosan kifejezné Jézus földi életének kezdete és vége – a testet öltés és a megfeszíttetés – közti kapcsolatot. Ez a két igevers egyértelművé teszi, miért jött Jézus: azért, hogy meghaljon. Ez a rész kiválóan alkalmas arra, hogy nem hívő ismerőseinknek vagy rokonainknak lépésről lépésre bemutassuk a karácsony keresztyén üzenetét. Például az alábbiakhoz hasonlóan részekre bontva a szöveget:

Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei...

A „gyermekek” szó az előző versből (Zsidók 2,13) való, és Krisztus, a Messiás szellemi utódaira vonatkozik (lásd Ézsaiás 8,18; 53,10). Ők egyúttal „Isten gyermekei” (János

1,12). Más szóval Krisztus elküldésekor Isten elsősorban a „gyermekeinek” üdvösségét tartotta szem előtt.

Igaz, hogy „úgy szerette Isten a *világot*, hogy” odaadta Jézust (János 3,16). De az is igaz, hogy Isten különösen az Ő „szétszóródott gyermekeit” gyűjtötte egybe (János 11,52). Isten célja az volt, hogy *felajánlja* Krisztust a világnak, s *véghezvigye* gyermekeinek üdvösségét (lásd 1Timóteus 4,10). Krisztust befogadva élhetjük át az Isten gyermekévé fogadtatást (János 1,12).

...Ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek [a testnek és vérnek]...

Ez azt jelenti, hogy Krisztus a testet öltése előtt is létezett. Ő szellem volt. Ő volt az örök Ige. Istennél volt, és Ő maga Isten volt (János 1,1; Kolossé 2,9). De testet és vért öltött magára, s istenségét emberségbe öltöztette. Teljesen emberré lett, és teljesen Isten maradt. Ez sok szempontból nagy titok. De ez a hitünk lényege – és ezt tanítja a Biblia.

...hogyan halála által...

Ő azért lett emberré, hogy meghaljon. Csupán Istenként nem halhatott volna meg a bűnösökért. De emberként

megtehetette. A halál volt a célja. Emberként meg kellett születnie, azért hogy meghaljon. A karácsony célja a nagypéntek. A legtöbb mai embernek ezt az üzenetet kellene meghallania a karácsonyról.

...megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon,
vagyis az ördögöt...

Krisztus a halálával eltávolította az ördög méregfogát. Hogyan? Úgy, hogy elfedezte összes bűnünket. Ez azt jelenti, hogy a Sátánnak nincs jogos alapja arra, hogy vádoljon minket Isten előtt. „Ki vádolná Isten választottait? Hiszen Isten az, aki megigazít” (Róma 8,33; RÚF). Milyen alapon igazít meg minket? Jézus vére által (Róma 5,9).

A Sátán végső fegyvere velünk szemben a saját bűnünk. Ha Jézus halála elveszi azt, akkor kiveszi az ördög kezéből annak legfőbb fegyverét – az egyetlen halálos fegyvert, mellyel rendelkezik. Nem kérhet ránk halálbüntetést, mert a bíró fölmentett minket Fiának halála által!

...és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.

Tehát megszabadultunk a halálfélelemtől. Isten igazgatót tett minket. A Sátán nem változtathat ezen a rendelkezésen. Isten *végleges* biztonságunk érdekében *azonnali* hatást szeretne gyakorolni az életünkre. Mivel a „történetnek” jó a vége, Isten el akarja venni a jelen rabságát és félelmét.

Ha nem kell félnünk az utolsó és legnagyobb ellenségünktől, a haláltól, akkor semmitől sem kell félnünk. Szabadok lehetünk. Szabadok az öröme. Szabadok mások számára.

Milyen nagyszerű karácsonyi ajándékot kaptunk Istentől! És ezt adhatjuk tovább a világnak!

Az árnyékok helyettesítése

A Zsidókhoz írt levél mondanivalója az, hogy Jézus Krisztus, Isten Fia nem csupán azért jött, hogy a legtökéletesebb és végső főpap legyen a papi szolgálat földi rendszerében, hanem hogy betöltse és megszüntesse ezt a rendszert, és önmagát állítsa középre, mint aki előbb a Golgotán szolgált értünk végső áldozatként, majd a mennyben végső főpapként.

Az ószövetség sátra, a papok és áldozatok árnyékok voltak csupán. Most eljött a valóság, és az árnyékok elmúlnak.

Íme, egy illusztráció gyerekeknek – és azoknak, akik voltunk gyerekek, és emlékszünk rá, milyen volt annak lenni. Tegyük fel, hogy a boltban szem elől tévesztjük édesanyánkat, úgyhogy félni kezdünk, pánikba esünk, és nem tudjuk, merre menjünk; odaszaladunk a sorok végéhez, és épp mielőtt sírva fakadnánk, a kanyarban meglátunk a földön egy árnyékot, amely pont úgy néz ki, mint az

édesanyánk. Feltámad bennünk a remény. De mi jobb? Az árnyék reménykeltő látványa, vagy ha az édesanyánk ténylegesen felbukkan a sarkon?

Ugyanez a helyzet, amikor Jézus eljön, hogy a főpá-punk legyen. Ez a karácsony. Karácsonykor a valóság lép az árnyékok helyébe: anya megjelenik a kisgyermek nagy megkönnyebbülésére és örömére.

(A könyv végén lévő függelékben bővebben szólunk arról, hogyan töltötte be Krisztus eljövetele az Ószövetség ígéreteit.)

Itt a végső valóság

Az előző fejezetben már olvastunk erről. De ez még nem minden. A karácsony az árnyékoknak a valósággal való helyettesítéséről szól.

A Zsidók 8,1-2.5 egyfajta összefoglalás. Az egyetlen pap, aki közvetít köztünk és Isten között, aki helyreállítja a kapcsolatunkat Istennel, és aki imádkozik értünk Istenhez, nem az ószövetségi idők egyszerű, gyenge, bűnös, halandó papja, hanem Isten Fia – aki erős, büntelen, és olyan étellel bír, amely romolhatatlan.

Ráadásul Ő nem szigorú előírások alapján készített földi sátorban szolgál, amely megkopik, megeszti a moly, elázik, megég, elszakad és ellopják. A Zsidók 8,2 szerint Krisztus „igazi sátorban” szolgál értünk, „amelyet az Úr épített, nem pedig ember”. Ez már nem az árnyék, hanem a mennyei valóság. Az a valóság, amely árnyékot vetett a Sínai-hegyre, hogy Mózes lemásolhassa.

A Zsidók 8,1 szerint az árnyéknál nagyobb valóság rendkívülisége abban is megnyilvánul, hogy a mi főpapunk a felséges Isten jobbán ült. Ezt soha egyetlen ószövetségi pap sem mondhatta el magáról.

Jézus közvetlenül az Atya Istennel áll kapcsolatban. Kitüntetett helye van Isten mellett. Isten végtelenül szereti és tiszteli Őt. Szüntelenül Istennel van. Nem a valóság árnyéka ez, mint a kárpitok, tálak, asztalok, gyertyák, palástok, bojtok, juhok, kecskék és galambok, hanem a végső, alapvető valóság: Isten és Fia, akik szeretetben és szentségben viszik véghez örök üdvösségünket.

A végső valóságot az egymással kapcsolatban álló isteni Személyek jelentik, akik határoznak arról, hogyan nyilvánuljon meg fenségük, szentségük, szeretetük, igazságosságuk, jóságuk és igazságuk a megváltottakban.

Valóságossá teszi népe számára

A Zsidók 8,6 szerint Krisztus új szövetség közbenjárója. Ez azt jelenti, hogy az Ő vére – a szövetség vére (Lukács 22,20; Zsidók 13,20) – végleg és teljesen megfizette és biztosította számunkra Isten ígéreteit.

Azt jelenti, hogy Isten az újszövetségi ígéretek szerint Krisztus Szelleme által belső átalakulást idéz elő.

És azt jelenti, hogy Isten kimunkálja bennünk ezt az átalakulást hit által – ha elhisszük mindazt, amit Isten jelent számunkra Krisztusban.

Az új szövetség Krisztus *vére* árán kötöttetett, Krisztus *Szelleme* valósítja meg, és a Krisztusba vetett hit által lehet a miénk.

Krisztusnak mint az új szövetség közbenjárójának munkálkodása a Zsidók 13,20-21-ben látható a legjobban:

A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készséggé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves Őelőtte *Jézus Krisztus által*, akinek dicsőség örökön-örökké. Ámen.

A „munkálja bennünk azt, ami kedves Őelőtte” azt mutatja be, ami akkor történik, amikor Isten az új szövetséggel összhangban a szívünkbe írja az Ő törvényét. A „Jézus Krisztus által” pedig azt jelzi, hogy Jézus a szuverén kegyelem e dicsőséges munkájának közbenjárója.

A karácsony tehát nemcsak azt jelenti, hogy Isten a valósággal helyettesíti az árnyékokat, hanem azt is, hogy Ő fogja a valóságot, és valóságossá teszi népe számára. A szívünkbe írja. Nem a fa alá rakja az üdvösség és az átfarmálódás ajándékát, mintha azt a saját erőnkől fölvehetnénk. Ő veszi föl és helyezi azt a szívünkbe és elménkbe, nekünk adva a bizonyosság pecsétjét, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Élet és halál karácsonykor

Amikor a jelen könyv megírására készültem, meghaltam, hogy meghalt Marion Newstrum. Marion és férje, Elmer már akkor tagja volt a gyülekezetünknek, amikor a legtöbb tagunk még meg sem született. Marion 87 éves volt. 64 éve voltak házасok.

Amikor Elmerrel beszéltem, és azt mondtam neki, hogy szeretném, ha erős lenne az Úrban, és nem mondana le az életről, azt felelte: „Ő [Krisztus] igaz barát volt és maradt.” Azért imádkozom, hogy minden keresztyén elmondhassa az élete végén: „Krisztus igaz barát volt és maradt.”

Minden advent az édesanyám halálának évfordulóját is jelzi. Élete 56. évében hunyt el Izráelben egy buszbalesetben 1974. december 16-án. Az akkori események még ma is hihetetlenül elevenen élnek bennem. Ha hagyom, könnyen könnyekre fakadok – például arra gondolva, hogy a fiaim sosem ismerték őt. A karácsony utáni napon temettük el. Milyen drága karácsony volt!

Valószínű az olvasók közül is sokan karácsonykor erősebben érzi a veszteséget, mint máskor. Ne zárjuk ki ezt az érzést! Hadd jöjjön! Érezzük át! Mire való a szeretet, ha nem arra, hogy fokozza érzéseinket – az életben és a halálban egyaránt? De semmiképpen se keseredjünk meg! A keserűség tragikusan önpusztító lelkiállapot.

Jézus karácsonykor azért jött, hogy örök életünk legyen. „Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek” (János 10,10). Elmer és Marion megbeszéltek, hol szeretnék tölteni utolsó éveiket. Elmer elmondta: „Marionnal megállapodtunk abban, hogy a végső otthonunk az Úrnál lesz.”

Hevesebben vágyunk-e az otthonunk után? Az ünnepek idejére haza szoktak jönni a családtagjaim, ami mindig jó érzéssel tölt el. Azt hiszem, végső soron azért, mert a lényünk legmélyén mindnyájan egy végső hazatérésre készülünk. Minden egyéb hazatérés ízelítő ebből. És ízelítőt kapni jó.

Kivéve, ha az pótlékká válik. Ó, ne engedjük, hogy a karácsony öröme a végső, nagy, minden igényt kielégítő öröm pótlékává legyen! Hagyjuk, hogy minden veszteség és minden öröm a menny felé fordítsa szívünket!

Mi más volna az idei karácsony is, mint a következő: *Én azért jöttem, hogy életük legyen.* Marion Newstrumnak, Ruth Pipernek, az olvasónak és nekem – hogy életünk legyen, most és örökre.

Idén karácsonykor tegyük gazdagabbá és mélyebbé a *jelen pillanatait* azáltal, hogy az örök kútból iszunk. Oly közel van!

Isten legsikeresebb „kudarca”

A karácsony Isten legsikeresebb „kudarcának” kezdetét jelezte. Isten egyébként is szereti látszólagos vereség révén megmutatni hatalmát. Időnként taktikai okokból visszavonul, hogy stratégiai fontosságú győzelmet arasson.

Az Ószövetségben József – Jákób tizenkét fiának egyike – álmában a dicsőség és a hatalom ígérését kapta (1 Mózes 37,5-11), ám e győzelem eléréséhez rabszolgává kellett lennie Egyiptomban. S mintha ez nem lett volna elég, amikor a feddhetetlensége miatt javulni látszódtak a körülményei, rabszolgánál is rosszabb helyzetbe került: börtönbe került.

Mindez azonban terv szerint történt – Isten terve szerint, amely József javát, a családjá javát, sőt az egész világ javát szolgálta! Ugyanis ott a börtönben találkozott a fáraó pohárnokával, aki végül a fáraó elé juttatta őt, a fáraó pedig Egyiptom élére állította. S végül valóra vált az álma. A testvérei leborultak előtte, és ő megmentette őket az éhezéstől. Milyen bámulatos út a dicsőséghez!

Ugyanez Isten útja – a Fia esetében is. Ő megüresítette önmagát, és szolgai formát vett föl. Rabszolgánál is rosszabbá lett – elfogták és kivégezték. Ám Józsefhez hasonlóan megőrizte feddhetetlenségét. „Ezért fel is magasztalta Őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon” (Filippi 2,9-10).

Isten nekünk is ezt az utat kínálja. Dicsőséget ígért nekünk – ha Vele együtt szenvedünk, amint a Róma 8,17-ben olvassuk. A fölfelé vezető út lefelé visz. Ha előre akarunk jutni, hátra kell mennünk. A győzelem útja Isten által rendelt „kudarcon” visz keresztül, amelyeket sikertelenségként élünk meg.

De ha József és Jézus taníthat minket valamire idén karácsonykor, akkor az a következő: A Sátán és a bűnös emberek gonosz tervét „Isten terve... jóra fordította” (1Mózes 50,20).

Ne félj tehát, kicsiny csapat,
Ha rád felleg borul:
Kegyelmet rejt, s belőle majd
Áldás esője hull.⁵

5 William Cowper, „God Moves in a Mysterious Way”, 1773 (Az Úr csodásan működik, ford. Maár Margit).

Az elképzelhető legnagyobb szabadítás

Isten igazságos és szent, aki elkülönül a magunkfajta bűnösöktől. Ez a legfőbb problémánk karácsonykor – és minden más időszakban is. Hogyan jöhet rendbe a kapcsolatunk az igazságos és szent Istennel?

Isten azonban irgalmas, és a Jeremiás 31-ben (Krisztus előtt ötszáz évvel) megígérte, hogy egy napon újat fog cselekedni. Az árnyékokat a Messiás valóságával helyettesíti. Hatalommal belép az életünkbe, és a szívünkbe írja akaratát, úgyhogy nem külső kényszernek engedve, hanem belülről engedelmeskedve fogjuk szeretni Őt, bízva Benne és követve Őt.

Ez lesz az elképzelhető legnagyobb szabadítás – hogy Isten felajánlja nekünk a világegyetem legnagyszerűbb valóságát, majd belénk költözik, hogy megismerjük ezt a valóságot oly módon, hogy a lehető legnagyobb szabadsággal és legnagyobb örömmel élvezhessük azt. Ez olyan karácsonyi ajándék, amiről érdemes énekelni.

Éppen ezt ígérte meg Isten az új szövetségben. De volt egy óriási akadály: a bűnünk, a gonoszságunk, amely elválasztott minket Istentől.

Hogyan bánhat velünk, bűnösökkel a szent és igaz Isten olyan jóságosan, hogy nekünk adja a világegyetem legnagyobb valóságát (a Fiát), hogy a lehető legnagyobb örömmel örvendezzünk neki?

A válasz az, hogy Isten a Fiára helyezte a bűneinket, rajta keresztül megítélte őket, hogy megbocsásson és irgalmasan bánhasson velünk, miközben igazságos és szent marad. A Zsidók 9,28 szerint Krisztus „egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét elvegye”.

Krisztus a saját testében hordozta bűneinket, amikor meghalt (1Péter 2,24). Elszenvedte az ítéletünket (Róma 8,3). Eltörölte a vétkeinket (Róma 8,1). Mindez azt jelenti, hogy a bűneink eltűntek (Cselekedetek 10,43). Többé nincsenek Isten előtt, ami alapján elítélne minket. Ebben az értelemben Ő „elfelejti” őket (lásd Jeremiás 31,34). Bűneink el lettek törölve Krisztus halálában.

Mindezért Isten most már – az igazságosságának eleget téve – szabadon eláraszthat minket az összes kimondhatatlanul nagyszerű újszövetségi ígéretével. Nekünk adja Krisztust, a világegyetem legnagyobb valóságát, hogy az örömünk teljes legyen. Szívünkbe írja saját akarátát – a saját szívét –, hogy bensőnkéből jövően, szabadon és örömmel szerethessük Krisztust, bízva Benne és követve Őt.

A karácsony mint a misszió mintája

A karácsony a misszió mintája. A misszió a karácsony tükörképe. Ahogy én, úgy ti is...

Vegyük például a veszélyt! Krisztus az övéihez jött, és az övéi nem fogadták be Őt. Ahogy minket sem... Összefogtak ellene. Ahogy ellenünk is... Nem volt állandó otthona. Nekünk sincs... Hamis vádakot koholtak ellene. Miellenünk is ugyanúgy... Ostorozták és gúnyolták Őt. Ahogy minket is... Meghalt háromévi szolgálat után. Ahogy mi is...

De van egy mindezeknél súlyosabb veszély, amelytől Jézus megmenekült. És mi is meg fogunk...!

A 16. század közepén a misszionárius Xavéri Ferenc (1506–1552) levelet írt kínai missziójának veszélyeiről a melakai (ma Malajziában van) Perez atyának. Ebben így fogalmazott: „Minden veszélyek veszélye volna elveszíteni az Isten irgalmába vetett bizalmunkat és meggyőződésünket... Ha nem bíznánk Benne, az sokkal szörnyűbb volna

minden fizikai gonoszságnál, mellyel Isten összes ellensége együtt sújthatna minket, mert Isten engedélye nélkül sem az ördögök, sem emberi szolgálók nem akadályozhatnak bennünket a legcsekélyebb mértékben sem.”⁶

A misszionáriusra leselkedő legnagyobb veszély nem a halál, hanem az Isten irgalmába vetett bizalom megingása, elvesztése. Ha ezt a veszélyt elkerüljük, akkor minden egyéb veszély elveszíti erejét.

Isten végül minden tőrt jogarrá tesz a kezünkben. Amint J. W. Alexander mondja: „A jelenlegi fáradozás minden egyes pillanatáért a dicsőség milliő korszakát kapjuk kegyelmes jutalmul.”⁷

Krisztus elkerülte ezt a veszélyt – az Istenbe vetett bizalom elvesztésének veszélyét. Ezért Isten felmagasztalta Őt! Ahogy Ő, úgy mi is...

Ne feledjük ebben az adventi időszakban, hogy a karácsony a misszió mintája. *Ahogy én, úgy ti is...* A misszió magában hordozza azt a veszélyt, hogy az Isten irgalmába vetett bizalmunk megrendül. Ha ennek engedünk, minden elveszett. Ha itt győzünk, egymillió korszakon át sem árthat nekünk semmi.

6 „A Letter to Father Perez” (Levél Perez atyának), in *Classics of Christian Missions* (A keresztyén misszió klasszikusai), szerk. Francis M. DuBose (Nashville, TN: Broadman Press, 1979), 221–2.

7 J. W. Alexander, *Thoughts on Preaching: Classic Contributions to Homiletics* (Gondolatok az igehirdetésről – Klasszikus hozzájárulások a homiletikához) (Edinburgh: Banner of Truth, 1975), 108.

A karácsony a szabadulásunkért

Jézus azért lett emberré, mert egy olyan ember halálára volt szükség a bűnök eltörléséhez, aki több, mint ember. Isten a testet öltéskor siralomházba zárta magát.

Krisztus nem kockáztatta a halált, hanem választotta, önként vállalta. Éppen ezért jött – nem azért, „hogyan neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért” (Márk 10,45).

Nem csoda, hogy a Sátán megpróbálta eltéríteni Jézust a kereszttől – a pusztában (Máté 4,1-11) és Péter szavain keresztül (Máté 16,21-23)! A kereszt a Sátán megsemmisülését jelentette. De vajon hogyan semmisítette meg őt Jézus?

A Zsidók 2,14 szerint a Sátánnak „hatalma van a halálon”. Ez azt jelenti, hogy a Sátán félelmetessé tudja tenni a halált. „A halál hatalma” az a hatalom, amely a haláltól való félelem révén rabságban tartja az embereket. Az a hatalom, amely az embereket a bűnben tartja, így a halál rettenetes erőként jelenik meg.

Jézus azonban megfosztotta a Sátánt ettől a hatalomtól. Lefegyverezte őt. Elkészítette számunkra az igazság páncél-

ját, amely képessé tesz minket, hogy megálljunk az ördög kárhoztatásával szemben. Hogyan tette ezt?

Jézus a halála által eltörölte minden bűnünket. A Sátán pedig nem kárhoztathat büntelen embert. Miután bűnbocsánatot nyertünk, végre romolhatatlanok vagyunk. A Sátán úgy szándékozta Isten uralmát megghiúsítani, hogy Isten saját tárgyalótermében vádolja Isten követőit. Ám Krisztusban most már nincs kárhoztatás. Kudarcba fulladt a Sátán hitszege. Meghiúsult kozmikus árulása. „Nincs ereje már, / Reá ítélet vár”.⁸ Átszúrta őt a kereszt, és nemsokára kiadja a lelkét.

A karácsony a szabadságért van – a halálfélelemből való kiszabadulásért. Jézus Betlehemben magára vette emberi természetünket, hogy Jeruzsálemben meghaljon helyettünk – mindezt azért, hogy ma félelem nélkül élhessünk lakóhelyeinken. Igen, félelem nélkül, mert ha megszűnt az örömünkre leselkedő legnagyobb veszély, akkor miért boszszankodnánk a kisebbek miatt? Hogy is mondhatnánk: „A haláltól nem félek ugyan, de az állásom elvesztésétől igen.”

Ha a halál (tehát testünk vége, amikor megszűnik a pulzus) többé nem félelmetes, akkor szabadok vagyunk, valóban szabadok. Krisztusért és az Ő szeretetéért szabadon vállalhatunk minden kockázatot a nap alatt. Többé nem vagyunk a félelem rabjai.

Ha a Fiú megszabadított titeket, valóban szabadok lesztek!

8 Luther Márton, „Erős vár a mi Istenünk”, 1527–29.

Karácsonyi szolidaritás

Sátán „üzeme” mindennap bűnök millióit állítja elő. Hatalmas teherszállító repülőgépekre rakja, a mennybe szállítja és kitergeti őket Isten előtt, s egyre csak nevet rajtuk.

Egyesek főállásban dolgoznak a gyártósoron. Mások otthagyták az állásukat, és csak időnként térnek vissza.

A gyártósoron végzett munka minden perce a Sátán nevetségének tárgyává teszi Istent. A foglalatossága a bűn, mert ő gyűlöli Isten világosságát, szépségét, tisztaságát és dicsőségét. Semmiben sem talál nagyobb örömet, mint amikor a teremtmények nem bíznak Alkotójukban, és engedetlenek Vele szemben.

Ezért jó hír az embernek a karácsony, és jó hír Istennek.

„Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse” (1Timóteus 1,15). Ez jó hír számunkra.

„Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1János 3,8). Ez jó hír Isten számára is.

A karácsony azért jó hír Istennek, mert Jézus eljött, hogy sztrájkot szervezzen a Sátán üzemében. Egyenesen bement a gyárba, szolidaritásra hívta fel a hívőket, és nagy munkabeszüntetést indított.

A karácsony arra hív minket, hogy sztrájkoljunk a bűn gyártósorán. Nem tárgyalunk az igazgatósággal. Nem alkuszunk. Csupán céltudatosan, tántoríthatatlanul beszüntetjük a munkát. Többé nem veszünk részt a bűn „termelésében”.

A karácsonyi szolidaritás célja a teherszállító repülőgépek felszállásának megakadályozása. Nem alkalmaz kényszert vagy erőszakot, hanem az igazság iránti hajthatatlan odaadással leleplezi az ördög iparágának életellenes viszonyait.

A karácsonyi szolidaritás nem adja fel, amíg teljesen le nem állt a gyártás.

Miután megsemmisült a bűn, Isten neve teljesen tiszta lesz. Senki sem fog rajta nevetni többé.

Ha idén karácsonykor ajándékot szeretnénk adni Istennek, hagyjuk ott a bűn gyártósorát, és ne térjünk vissza. Foglaljuk el helyünket a szeretet mellett tüntetők között! Csatlakozzunk a karácsonyi szolidaritáshoz, amíg Isten fenséges neve mentesülni nem fog a vádaktól, és meg nem dicsőül az igazak elismerése közepette!

Az Öregkorú születése

A János 18,37 nagyszerű karácsonyi igeszakasz, bár Jézus földi életének legvégéről szól, nem pedig a kezdetéről.

Figyeljük meg, hogy Jézus nem csupán annyit mond: „születtem”, hanem azt is mondja: „jöttem a világba”. Születésének egyedisége abban rejlik, hogy Neki nem a születése volt életének kezdete. Ő már a jászolba születése előtt is létezett. A názáreti Jézus személye, jelleme, személyisége már az ember názáreti Jézus megszületése előtt létezett.

Ezt a titkot leíró teológiai kifejezés nem a teremtés, hanem a testet öltés. Jézus személye – nem a teste, hanem lényegi személyisége – már azelőtt létezett, hogy Ő emberként megszületett volna. Születésekor nem új személy jött létre, hanem egy időtlen idők óta létező személy jött a világba. A Mikeás 5,1 így fejezi ki ezt hétszáz évvel Jézus születése előtt:

Te pedig, efráti Betlehem,
 bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között,
 mégis belőled származik az,
 aki uralkodni fog Izráelen.
 Származása visszanyúlik a hajdankorba,
 a távoli múltba.

Jézus születésének nemcsak az a rejtélye, hogy szűztől született. Ezzel a csodával Isten egy még nagyobb csodát akart tanúsítani, nevezetesen azt, hogy a karácsonykor született gyermek olyan személy volt, akinek létezése „visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba”.

Megszületésének tehát célja volt. Mielőtt megszületett volna, már gondolkodott a megszületésén. Atyjával együtt tervet készítettek. Ennek a nagy tervnek egy részét elmondta a földi élete utolsó óráiban: „Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra” (János 18,37).

Ő volt az örök igazság. Csakis az igazat mondta. A gyakorlatban megcselekedte a szeretet legnagyobb igazságát, és örök családjába gyűjti mindazokat, akik az igazságból valók. Ez volt a távoli múltban született terv.

Hogy higgyétek

Erős meggyőződésem, hogy mi, akik gyülekezetben nőtünk föl, és álmunkban is fel tudjuk mondani hitünk nagy tanait, közülünk sokan mégis végig tudják ásítani az apostoli hitvallást. Tenni kell valamit, hogy ismét jobban átérezzük a tiszteletet, a félelmet, a megdöbbenést és az ámulatot az Isten Fia iránt, akit öröktől nemzett az Atya, aki Isten minden dicsőségét tükrözi, mivel az Ő személyének tényleges képe, aki által minden teremtetett, és aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget.

Eolvashatunk minden valaha írt tündérmesét, minden tudományos-fantasztikus regényt, minden kísértethistóriát, mégsem találunk olyan megdöbbentő, különös, furcsa és lenyűgöző történetet, mint az Isten Fiának testet öltéséről szóló beszámoló.

Mennyire süketek vagyunk! Mennyire érzéketlenek és közömbösek a dicsőségeddel és a tetteiddel szemben, ó,

Istenünk! Hányszor kellett bűnbánatot tartva elmondanom: „Istenem, bocsáss meg, hogy az emberek által kitalált történetek jobban felszítják az érzéseimet, tiszteletemet, bámulatomat, csodálatomat és örömeimet, mint a Te igaz történeted!”

Talán a manapság népszerű nagyszabású filmeknek ennyi hasznuk van: alázatra készíthetnek és bűnbánatra indíthatnak minket, megmutatva, hogy valóban képesek vagyunk valamiféle csodálatra, ámulatra és hódolatra, melyet oly ritkán érzünk, amikor az örök Istenen, Krisztus kozmikus dicsőségén, valamint az élő kapcsolaton gondolkodunk, melyet a názáreti Jézus tett lehetővé köztük és köztünk.

Amikor Jézus így szólt: „Én azért születtem, és azért jöttem a világba...” (János 18,37), bármelyik sci-fi regényben olvasható állításnál hihetlenebb, furcsább, különösebb és hátborzongatóbb dolgot mondott.

Ó, buzgón imádkozom azért, hogy Isten Szelleme kiáradjon rám és az olvasóra, hogy a Szent Szellem drámai módon betörjön tapasztalataim világába, s ráébretszen Isten elképzelhetetlen valóságára!

E napok egyikén villám fogja betölteni az eget napkelet-től napnyugatig, és tűz lángjában megjelenik a felhők között az Emberfia a maga hatalmas angyalaival. Mi pedig tisztán fogjuk látni Őt. Akár a rémület, akár a pusztá örömteli iz-

galom miatt remegve elgondolkodunk majd azon, hogyan élhetett oly sokáig egy ilyen megszelídített, ártalmatlan Krisztus képe a fejünkben.

Ezek azért íratott meg – az egész Biblia azért íratott meg –, hogy elhiggyük, hogy döbbenetén ráébredjünk arra a csodára, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, aki eljött a világba.

Isten leírhatatlan ajándéka

Hogyan részesülünk a megbékélésben és dicsekszünk Istennel? Jézus Krisztus által. Ami azt jelenti, hogy Jézus személyét – Újszövetségben bemutatott munkáját és szavait – tesszük meg Isten feletti örvendezésünk lényegi tartalmává. Ha Krisztus nélkül örvendezünk Istennek, az nem dicsőíti Krisztust. És ahol nem tisztelik Krisztust, ott Istent sem tisztelik.

Pál a 2Korintus 4,4-6-ban kétféleképpen írja le a megtérést. A 4. versben azt mondja, hogy a megtérés nem más, mint látni „a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát, aki az Isten képmása”. A 6. vers szerint pedig: látni „Isten dicsőségét... Krisztus arcán”. Mindkét esetben világos Pál mondanivalója. Látjuk Krisztust, Isten képmását, és Krisztus arcán látjuk Istent.

Amikor Istenben örvendezünk, afölött örvendezünk, amit Istenből látunk és tudunk Jézus Krisztus személye által. Ezt akkor tapasztaljuk meg a legteljesebben, amikor

a Szent Szellem által szívünkbe árad Isten szeretete, amint a Róma 5,5 mondja. Isten szeretetének ez a drága, Szellemtől kapott megtapasztalása eljuthat hozzánk, amikor a 6. vers történelmi valóságán elmélkedünk: „Mert amikor még erőtlenekek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért.”

Ez tehát a karácsony lényege. Isten nemcsak megbékélést szerzett nekünk az Úr Jézus Krisztus halála által (Róma 5,10), és nemcsak lehetővé tette, hogy az Úr Jézus Krisztus által részesüljünk ebben a megbékélésben, hanem a Szellem által már most örvendezünk Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által (Róma 5,11).

Jézus megfizette a megbékélésünk árát. Jézus lehetővé tette, hogy részesüljünk a megbékélésben, és kibontsuk az ajándékot. Maga Jézus ragyog ránk mint csodálatos ajándék – a testet öltött Isten – és megsokszorozza minden örömünket Istenben.

Idén karácsonykor nézzünk Jézusra! Fogadjuk el a megbékélést, melyért megfizetett! Ne hagyjuk a polcon kibontatlanul az ajándékot! S amikor kibontjuk, ne feledjük, hogy az Istennel való megbékélés ajándéka maga Isten.

Örvendezzünk Őbenne! Tapasztaljuk meg Őt, mint az örömünket! Ismerjük meg Őt, mint a kincsünket!

A karácsony két célja

A mikor János kijelenti az 1János 3,8-ban: „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa”, vajon az ördög mely munkáira gondolt? A szövegösszefüggés alapján egyértelmű a válasz.

Először is, az 1János 3,5 nyilvánvaló párhuzamot tartalmaz: „Azt pedig tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket”. Az „azért jelent meg” kifejezés az 5. és a 8. versben is szerepel. Ezért „az ördög munkái”, melyeket Jézus lerontani jött, minden valószínűség szerint a bűnöket jelentik. A 8. vers első fele gyakorlatilag bizonyossá teszi ezt: „Aki a *bűnt* cselekszi, az az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva.”

Ebben az összefüggésben a *bűnről* van szó, nem a betegségéről, az összetört autókról vagy a felborult tervekről. Jézus azért jött a világba, hogy lehetővé tegye számunkra a vétkekkel való felhagyást.

Még világosabban látjuk ezt, ha összevetjük ezt az igazságot az 1János 2,1 igazságával: „Gyermekeim, ezt azért írom nektek, *hogy ne vétkezzetek*”. Ez a karácsony egyik nagy célja – a testet öltés egyik nagy célja (1János 3,8).

Azonban János az 1János 2,1-2-ben kiegészíti ezt egy másik céllal: „ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus, mert Ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világ bűnéért is.”

Figyeljük meg, mit jelent ez: Jézus két okból jelent meg a világban. Azért jött, hogy abbahagyhassuk a bűnös cselekedeteket – vagyis azért jött, hogy lerontsa az ördög munkáit (1János 3,8); és azért jött, hogy legyen engesztelő áldozat a bűneinkért, ha mégis vétkezünk. Azért jött, hogy helyettes áldozat legyen, amely elveszi Isten bűneink miatti haragját.

E második cél következménye nem teheti semmissé az első célt. A bűnbocsánat célja nem a bűn megengedése. Krisztus nem azért halt meg a bűneinkért, hogy félvállról vegyük a bűn elleni harcunkat. A karácsony e két céljának inkább az a következménye, hogy az összes bűnünkért egyszer megfizetett ár azt a szabadságot és hatalmat hozta el számunkra, amely lehetővé teszi, hogy ne törvényeskedőkként küzdjünk a bűnnel, arra igyekezve, hogy kiérdemeljük az üdvösségünket, és ne is az üdvösségük elvesztésétől féltő emberekként, hanem győztesekként, bizakodva és örömmel belevetve magunkat a bűn elleni harcba akkor is, ha az életünkbe kerül.

Három karácsonyi ajándék

Gondolkodjunk el együtt ezen a páratlan helyzeten! Ha Isten Fia azért jött, hogy segítsen felhagyni a bűneinkkel – hogy az ördög munkáit lerontsa –, és ha azért is jött, hogy meghaljon, hogy amikor mégis vétkezünk, legyen engesztelő áldozat, amely megszünteti Isten haragját, akkor milyen hatása van ezeknek az életemre?

Három dolog. És mindegyiket csodálatos megkapni. Röviden átnyújtom mint karácsonyi ajándékokat.

1. ajándék: Világos életcél

Az első következmény az, hogy világos életcélunk van. Negatív értelemben egyszerűen erről van szó: ne vétkezz – ne tégy olyat, ami gyalázza Istent. „Ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek” (1János 2,1). „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (1János 3,8).

Az 1János 3,23 kicsit más oldalról foglalja össze ugyanezt: János egész levelének remek összegzése ez. Figyeljük meg az egyes számban álló „parancsolat” szót – „Az Ő *parancsolata* pedig az, hogy higgyünk az Ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk.” János gondolataiban ez a két dolog olyan szorosan összefügg, hogy egyetlen parancsolatnak nevezi őket: hinni Jézusban és szeretni a többieket. Ez a célunk. Ez a keresztyén élet összegzése. Bízni Jézusban és úgy szeretni az embereket, ahogyan Jézus és apostolai tanítottak minket a szeretetre. Bízj Jézusban, szeresd az embereket! Ez az első ajándék, az életcél.

2. ajándék: Bukásaink megbocsátásának reménysége

A kettős igazság – mely szerint Krisztus azért jött, hogy fel tudjunk hagyni vétkeinkkel, és megbocsássa bűneinket – második következménye az, hogy akkor haladunk előre a bűneink legyőzésében, ha reményünk van bukásaink megbocsátására. Ha nem reméljük, hogy Isten megbocsátja a kudarcainkat, akkor a bűn elleni harc megkezdésekor feladjuk a küzdelmet.

Sokan tervezgetnek változást az új évtől, mert bűnös szokásokba estek, és ki akarnak szállni. Új evési szokásokat szeretnénk elsajátítani. Új kikapcsolódási for-

mákat. Új adakozási szokásokat. Máshogy szeretnénk viszonyulni a házastársunkhoz. Változtatni szeretnénk a családi áhítatainkon, az alvási és testedzési szokásainkon. Szeretnénk bátran bizonyosságot tenni hitünkéről. De küszködünk, azon tűnődve, van-e haszna az egésznek. Nos, a második karácsonyi ajándékunk a következő: Krisztus nemcsak azért jött, hogy lerontsa az ördög munkáit, hanem azért is jött, hogy pártfogónk legyen, amikor kudarcokat élünk át a küzdelmünkben.

Engedjük, hogy reményt adjon a harchoz az a tény, hogy nem a kudarcé lesz az utolsó szó. Ám vigyázz! Ha visszaélsz Isten kegyelmével, így beszélve: „Ha hibázhatok, és ha ez nem számít, akkor minek bajlódnék a bűn elleni harccal?” – ha ezt mondod, ha komolyan gondold, és ennek megfelelően jársz el, akkor valószínűleg nem születnél újjá, és jobb, ha remegsz.

De a legtöbb olvasó nem ebben a helyzetben van. A legtöbben küzdeni akarunk az életünkben levő bűnös szokásokkal. Isten pedig így szól hozzánk: „Ezt azért írom neked, hogy ne vétkezz, de ha vétkezel, van pártfogód: Jézus Krisztus.”

3. ajándék: Krisztus segít nekünk

Végül, a kettős igazság – Krisztus azért jött, hogy felhagyjunk bűnös életünkkel, és megbocsássa bűneinket – harmadik következménye az, hogy Krisztus valóban segít a harcunkban. Ő a mi hű segítőnk. A mi oldalunkon áll. Nem azért jött lerontani a bűnt, mert a bűn nagyszerű dolog. Azért jött lerontani a bűnt, mert a bűn végzetes. A bűn az ördög megtevesztő munkája, és tönkretesz minket, ha nem küzdünk ellene. Ő segíteni jött nekünk, nem pedig ártani.

Ez tehát a harmadik karácsonyi ajándékunk: Krisztus segít legyőzni a bennünk levő bűnt. Az 1János 4,4 kijelenti: „Nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.” Jézus él, Jézus mindenható, Jézus hit által bennünk él. És Jézus velünk van, nem ellenünk. Ő segít a bűn elleni harcunkban az új évben is. Bízunk Benne!

ZÁRSZÓ

Kedvenc karácsonyi igeszakaszom

A kedvenc karácsonyi igeszakaszom az alázatot állítja a karácsony középpontjába. Idén karácsonykor is csodálom Jézus alázatát, és szeretném megtanulni tőle. Mindjárt idézem az igeszakaszt, de előbb meg kell említenem két problémát. Tim Keller mutat rá a következőképp: „Az alázat nagyon szégyenlős. Ha beszélni kezdünk róla, távozik.” Az alázatról szóló elmélkedés (mint ez is) látszólag kudarcra ítéli önmagát. Ám a szégyenlős emberek is kikandikálnak időnként, ha jól bánnak velük.

A másik probléma az, hogy Jézus nem azért volt alázatos, amiért mi vagyunk azok (vagy kellene, hogy azok legyünk). Hogyan segíthet hát *nekünk* Jézus alázatának vizsgálata? A mi alázatunk – ha egyáltalán létezik – a végességünkön, gyarlóságunkon és bűnösségünkön alapul. Ám Isten örök

Fia nem volt véges, sem gyarló, sem bűnös. Jézus alázata tehát máshonnan eredt.

Íme, a kedvenc karácsonyi igeszakaszom. Figyeljük meg Jézus alázatát:

Mert Ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóná lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig (Filippi 2,6-8).

Jézus alázata tehát lényegében egy tudatos cselekedet, mely-lyel Ő alsóbb rendű, szolgai szerepet vesz föl mások érdekében. Alázatát az alábbi kifejezések határozzák meg:

„Megüresítette önmagát [lemondva azon isteni jogairól, hogy mentes legyen a bántalomtól és szenvedéstől].”

„Szolgai formát vett fel.”

„Engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.”

Jézus alázata tehát nem a végeességéből, gyarlóságából vagy bűnösségéből fakadó szívbeli hozzáállás. Szíve végtelenül tökéletes, csalhatatlanul igaz és minden bűntől mentes volt,

éppen ezért nem szorult mások szolgálatára. Ő szabad és teljes volt, így teljesen odaszánhatta magát a szolgálatra.

Ugyanezt a gondolatot tartalmazza a Márk 10,45: „az Emberfia *sem azért jött, hogy neki szolgáljanak*, hanem *hogy Ő szolgáljon*, és életét adja váltságul sokakért”. Jézus alázata nem önmaga hiányosságának felismeréséből eredt, hanem annak megnyilvánulása, hogy önmaga teljességét mások rendelkezésére bocsátja a javukra. Önként lealacsonyította magát, hogy magasztos dicsőségét megossza a bűnösökkel.

Jézus alázata összekapcsolódik a nekünk szóló jó hírrel: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és *alázatos szívű*, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű” (Máté 11,28-30).

Az Ő alázata teszi lehetővé, hogy felszabaduljunk a terhek alól. Ha Ő nem lenne alázatos, nem „engedelmeskedett [volna] mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig”. S ha nem halt volna meg értünk engedelmesen, akkor még mindig a bűneink súlya alatt hevernénk összetörve. Ám Ő lealacsonyította magát, hogy magára vegye kárhozatunkat (Róma 8,3).

Még több okunk van tehát az alázatra, mint azelőtt. Végesek, gyarlók és bűnösök vagyunk, ezért egyáltalán nincs mivel dicsekednünk. De most már további alázatra készítő dolgokat is látunk: az üdvösségünk nem a saját munkánknak köszönhető, hanem az Ő kegyelmének. Ki van zárva tehát a dicsekvés (Efezus 2,8-9). S Ő úgy vitte véghez ezt a kegyelmes szabadítást, hogy önként, tudatosan lealacsonyította magát, szolgaiian engedelmeskedve egészen a halálig.

Ezért a végességünk, gyarlóságunk és bűnösségünk mellett még két hatalmas erő ösztönöz minket alázatra: az összes áldásunk mögött rejlő ingyenes és meg nem érdemelt kegyelem, valamint az önmegtagadó, áldozatos, a szolgai formát készségesen vállaló szolgáló példája.

Arra hívtunk tehát, hogy csatlakozzunk Jézushoz ebben a tudatos megalázkodásban és szolgálatban. „Aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik” (Máté 23,12). „Az a lelkiület hasson át benneteket, ami Krisztus Jézusban is van...” (Filippi 2,5; Vida-ford.).

Imádkozzunk azért, hogy ez a „szégyenlős erény” – üdvösségünknek és szolgálatunknak ez a szilárd alapja – idén adventkor kikandikáljon csendes helyéről, és feladja ránk az alázat öltözetét. „Mindnyájan pedig egymás iránt öltsetek magatokra az alázatosságot, mert Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad” (1Péter 5,5; új Károli-ford.).

Az ószövetségi árnyékok és Krisztus eljövetele

A Zsidókhoz írt levél egyik fő mondanivalója az, hogy a régi szövetség istentiszteleti rendszere csupán Krisztust helyettesítő árnyék. A karácsony tehát az árnyék felváltása a valósággal. (Láthatjuk ezt a Zsidók 8,5-ben, mely szerint a papok „a mennyei dolgok *képmásának és árnyékának* szolgálnak”). Vizsgáljunk meg hat ilyen árnyékot, melyeket Krisztus eljövetele a valósággal helyettesített!

1. Az ószövetségi papság árnyéka

„És azok többen lettek papokká, mivel a halál nem engedte őket szolgálatban maradni; Ő viszont, mivel megmarad örökké, *átruházhatatlanul viseli a papságot*” (Zsidók 7,23-24).

2. A páskaáldozat árnyéka

„Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert *a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus*, már megáldoztatott” (1Korintus 5,7).

3. A sátor és a Templom árnyéka

„Az elmondottakban pedig ez a legfontosabb: olyan főpapunk van, aki a felséges Isten trónusának a jobbára ült a mennyekben; annak a szentélynek és *igazi sáturnak* szolgáljaként, amelyet az Úr épített, nem pedig ember” (Zsidók 8,1-2).

„Jézus így felelt nekik: »Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem.« Ezt mondták rá a zsidók: »Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépíted?« Ő azonban *testének templomáról* beszélt” (János 2,19-21).

4. A körülmételés árnyéka

„*A körülmételkedés semmi*, a körülmételetlenség is semmi, egyedül Isten parancsolatainak a megtartása fontos” (1Korintus 7,19).

5. Az étkezési törvények árnyéka

„Ő pedig így szólt hozzájuk: »Ti is ennyire értetlenek vagytok? Nem értitek, hogy ami kívülről megy be az emberbe, az nem teheti tisztátalanná, mert nem a szívébe megy, hanem a gyomrába, és az árnyékszékbe kerül?« Jézus ezzel *tisztának nyilvánított minden ételt*” (Márk 7,18-19).

6. Az ünnepnapok árnyéka

„Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt. Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő *Krisztusnak, aki a valóság*” (Kolossé 2,16-17).

A karácsony jelentése az, hogy Krisztus a valóság. Vagyis a vallásos szertartás olyan, mint egy nagy és dicső ember árnyéka. Forduljunk el az árnyéktól, és nézzünk szembe a valósággal (2Korintus 4,6)! Gyermekeim, őrizkedjetek a (vallásos) bálványoktól (1János 5,21)!

Igehelyek

1Mózes

37,5–11 85

50,20 86

5Mózes

10,17 59

Zsoltárok

139,23–24 22

Példabeszédek

21,1 34

Ézsaiás

8,18 63

53,10 63

60,3 46

Jeremiás

23,29 22

31 89

31,31 88

31,34 90

Mikédás

5,2 33, 105

Máté

könyve 45

2,1–2 44

2,2 48, 49

2,3 54, 56

2,4 55

2,9 49

2,10 60

2,10–11 58

4,1–11 97

11,28–30 131

16,21–23 97

23,12 132

24,14 51

28,18–19 45

Márk

7,18–19 137

10,45 97, 131

Lukács

1,16–17	20
1,43	26
1,46–55	24
1,48	26
1,68	29
1,68–71	28, 29
2,1–5	32
2,6–7	36
2,11	21
2,12–14	40
2,25	30
2,34–35	41
2,38	30
9,23	38
9,57–58	38
22,20	77

János

1,1	64
1,3	16
1,11–12	42
1,12	15, 63, 64
2,19–21	136
3,16	64
3,17	15
3,19	41
4,23	51
6,35	15
6,44	15
6,65	15
10,10	80, 82
10,11	15

10,17–18	15
11,52	64
14,27	42
15,20	38
17	15
17,18	92
17,24	14, 15
18,37	104, 106, 110
20,28	15
20,30–31	108

Cselekedetek

10,43	90
17,25	59

Róma

5,5	116
5,9	65
5,10	116
5,10–11	114
5,11	116
8,1	90
8,3	90, 131
8,17	86
8,33	65
15,13	42

1Korintus

5,7	136
7,19	136

2Korintus

4,4	115
-----	-----

4,4–6	115	8,1	74
4,6	115, 137	8,1–2	68, 72, 73,
8,9	37		136
<i>Efézus</i>		8,2	73
2,8–9	132	8,5	72, 73, 135
<i>Filippi</i>		8,6	76, 77
2,5	132	9,28.....	90
2,6–8	130	11,6.....	41
2,9–10.....	86	13,20	77
2,9–11.....	84	13,20–21	77–78
4,6–7	42	<i>IPéter</i>	
<i>Kolossé</i>		2,24.....	90
2,9	64	5,5	132
2,16–17.....	137	<i>IJános</i>	
<i>ITimóteus</i>		levél.....	124
1,15.....	101	2,1	119, 123
4,10.....	64	2,1–2	120, 122
<i>Zsidók</i>		3,5	119
levél.....	69, 135	3,7–8	118, 122
2,13.....	63	3,8	100, 102,
2,14.....	97		119, 120,
2,14–15.....	62, 96		123
7,23–24.....	135	3,23.....	124
		4,4	126
		5,21.....	137

AZ EVANGÉLIUMI KIADÓNÁL 2018-BAN MEGJELENT KÖNYVEK

Patricia St. John	Biztos menedék
Joseph Stoll	A dobos felesége – ...és más történetek a Mártírok tükréből
Ernst-August Bremicker	Menj Ninivébe! – Jónás könyvének magyarázata
Werner Gitt	Mi volt a betlehemi csillag
David Gooding	Az eljövendő árnyéka – Hogyan tanítsuk a bibliai Szent Sátort
Paul White	A dzsungeldoktor leopárd-közelben
Arnold Fruchtenbaum	A három messiási csoda
Gerrid Setzer	Élet új távlatokkal
Manuel Seibel	Krisztusban kiválasztva
Dr. Kiss Ferenc	Isten beszéde élő és ható – 2. kötet
Stefan Drüeke– Arend Remmers	Ellentmondások a Bibliában?
Patricia St. John	Onézimusz – Kétszeresen megszabadítva
William MacDonald	Ha fontos neked mások megmenekülése
Paul White	A dzsungeldoktor múltát vásárol
H. Bamberger	Négy lábú ajándék
Christoph Hochmuth	Indulás Isten felé
A jó vetés (2018-as kiadás, áhítatok minden napra)	
Patricia St. John	Az imádság életre szóló kaland
Stephen McQuoid	Kézikönyv a magyarító igehirdetéshez
C. H. Spurgeon	Krisztus az Őszövétségben – Őszövétségi igehirdetések
Jeff Kinley	Ahogy Noé napjaiban történt
Patricia St. John	Virginia otthonra talál
Bettina Ketttschau	Emberrablók nyomában Grönlandon
Harald Fölsch	Hogyan ismerhető fel a Messiás

**AZ EVANGÉLIUMI KIADÓNÁL
2019-BEN MEGJELENT KÖNYVEK**

Paul White	A dzsungeldoktor mentési akciója
Andreas Fett	Csemeték csemegéje
Stephen McQuoid	Új kezdet
Ungár Aladár	Újra itthon...
Niilo & Paivi Rasanen	Mit gondoljunk a házasságról?
Tim & Becky Keep	Látó szemek
Elizabeth Wagler	Bilincsbe vert evangélisták
Duitsch + Tóth Gergő	Egy rabbi és egy zsidó család útkeresése
Silke Berg	1028 nap Andreasszal
Ulla Bühne	A boldogság elkeseredett keresése
Leveled jött	
Izsmán Adél	Vezess Jézusunk
Werner Gitt	A menny – te is ott leszel?
Osvald Chambers	Mindenemet Krisztusért
Móray Inke	Emlékkövek
Stephen McQuoid	A gyülekezet – Útmutató Isten családjához
Georges André	Timóteus – Jézus Krisztus szolgálja
Anatoli Uschomirski	Zsidók először
Paul White	A dzsungeldoktor veszélyben
Gerrid Setzer	Reménységben örvendezve
Andreas Fett	Világunkban világítók

**AZ EVANGÉLIUMI KIADÓNÁL
2020-BAN MEGJELENT KÖNYVEK**

Gaál Éva	Kié a szíved?
Charles C. Ryrie	Bibliai üdvháztartások
Berliner Hugó	Jézus a Messiás – Berliner Hugó igehirdetései
Gerrit Alberts	A digitális média és a fiatalok szex
Francis A. Schaeffer	A nagy evangéliumi katasztrófa
Christoph Berger	Betelt az idő! – Ószövetségi időrend
Heidi Ulrich	Tommy Joe – A csapdaállító barátja
William MacDonald	Szemben álló birodalmak
David Robertson	Fenséges rögeszme
John Piper	Koronavírus és Krisztus
Paul White	A dzsungeldoktor küzdelme a pestissel
Solomon Ostrovsky	Az elrejtett fejezet
Peter J. Williams	Biztosak lehetünk az evangéliumokban?
Tom Glover	Élet, melyet érdemes élni
Soproni János	Ébredj lant és hárfa!
Vetés és Aratás evangéliumi folyóirat 54–57. évfolyamai	
John Lennox	Ne féljetek! – Hogyan lehetünk só és világosság
Andreas Fett	Karácsonyi kalandok
John C. Lennox	Determinált hit?
John Spears	Tarts biztosan, míg múlik a vihar!
Robertson McQuilkin	Megtartott fogadalom
Euniké	Mi a baj velem?